

Vakantie Amerika april/mei 2023

Inleiding

Na de ervaringen van onze vorige reis om laat te boeken en de onzekerheid hoe de Corona zich in de winter gaat gedragen hebben we besloten om wederom zo laat mogelijk te boeken. Wij willen dit jaar zeker de maand juni weer thuis zijn. In de tweede week van februari zoeken we naar de mogelijkheden op de website van Travelhome. De camper huurprijzen zijn, voor ons, zeer hoog te noemen. Maar wij vinden een mogelijkheid om vanuit Chicago naar Phoenix te rijden tegen een redelijk te noemen huurprijs in de periode half april/half mei. Dit is ook aantrekkelijk omdat de heenvlucht dan een rechtstreekse vlucht kan zijn.

Een offerte aanvragen bij Travelhome is snel gedaan. De volgende dag hebben wij al de offerte binnen met daarin ook een vluchtschema welk qua tijden wel gunstig is. De vliegticket prijzen vallen ons best mee. Wij geven vrijwel meteen opdracht tot vastleggen van de reserveringen. Nu moet Travelhome eerst toestemming krijgen voor de one-way reis voor de camper (alsmede voor de C30) alvorens de vliegtickets definitief vast te leggen. Binnen enkele dagen is dit allemaal rond en moeten wij de aanbetaling doen en ruim twee weken later moet al de volle som betaald worden.

We boeken zelf het Best Western Hotel in Franklin Park omdat wij hebben gezien dat dit hotel redelijk dicht bij het vliegveld ligt en zeer waarschijnlijk op loop afstand van de Cruise America locatie! In Phoenix boeken we nu een hotel die wat dichterbij het vliegveld ligt (met wegbreng services).

De route vanuit Chicago richting zuidwesten hebben wij al eens gereden. Maar dit keer willen we veel meer de State Parks bezoeken. In ieder geval willen wij nu wel de Gateway Arch in Saint Louis in (vorige keer was de Arch in onderhoud). Ook willen we hier 's avonds over de Mississippi varen en van diner genieten. Met het boeken van deze boottocht wachten we tot we zicht hebben op de weersomstandigheden (ca. 10 dagen voor aankomst). Later hebben we bedacht dat een diner vaartocht wel erg leuk zou zijn, maar die gaat bij St. Louis alleen op zaterdagavond en dat is tijd technisch niet handig (zouden we enkele dagen in St. Louis moeten blijven). Met verder zoeken ontdekken we dat ook in Memphis een Rivierboot cruise is met een diner mogelijkheid. Dat willen we in principe gaan doen.

Een echte route gaan we niet plannen, we laten het afhangen van de weersomstandigheden maar voor de eerste dagen is wel een planning nodig. Ten eerste weten wij niet hoe laat wij de camper kunnen afhalen (in ieder geval na 13.00 uur) en ten tweede we moeten zeker veel inkopen doen want er is natuurlijk niets aan eten of drinken in de camper. Zo'n eerste camperdag is altijd zeer vermoeiend door het te overbruggen tijdsverschil en ook nog het inrichten van de camper (koffers uitpakken/opruimen en bed opmaken). We zoeken en vinden een camping in de grote conglomeraat van Chicago met op de weg daarnaar toe een Super Walmart en een Aldi! We boeken de camping voor één nacht zodat we niet de neiging hebben om verder te reizen op die eerste dag!

Tijdens de Paasdagen kijken we naar de weersverwachtingen bij Chicago, St. Louis en Memphis. Bij Chicago wordt 8 graden verwacht, met mogelijk wat sneeuw, maar bij St. Louis en Memphis zijn de verwachtingen al duidelijk met hogere temperaturen als 22 en 25 graden.

Willen de boottocht in Memphis boeken maar dat lukt niet, de tocht voor zaterdagavond is vol!

Zien dat er zondags een lunch cruise met muziek wordt aangeboden. Maar dit boeken lukt steeds niet via de website! Ellie gaat bellen om te reserveren en dat gaat prima, onmiddellijk na het gesprek (en betaling) zien we de tickets per e-mail binnen komen. Om op tijd bij de boot in Memphis te zijn (omstreeks 9.30 uur) willen we weer naar de camping aan de overzijde (en langs de oever) van de Mississippi waar we eerder zijn geweest. Deze is alleen telefonisch te reserveren. Dus Ellie gaat bellen en kan plek 5 voor ons reserveren!

Bij het struinen op internet om te kunnen parkeren (met een camper!) bij de Arch in St. Louis blijkt dat het zeer aan te bevelen is om ook het bezoek aan de Gateway Arch te boeken. En dat lukt wel prima via internet, we boeken voor donderdagmiddag 2 uur.

Vrijdag 14 april moeten we / kunnen we beginnen met inchecken. Moeten ons paspoort en het Covid document uploaden. Ook moeten wij van alle Covid inentingens veel gegevens vermelden. Voorlopig is alles goedgekeurd. Maar kunnen pas echt inchecken op zondag 16 april, 11 uur.

Zondag 16 april we gaan inchecken. Wederom een aantal vragen over gezondheid en Covid maar na 5 schermen kunnen we toch de instapkaarten printen! Morgen dus alleen de koffers nog inleveren! De verwachting van Schiphol is dat het morgen niet te druk is met een wachttijd van ca. 15 minuten! We zullen zien! Ellie pakt de koffers in en na het wegen (ruim binnen de 23 kg!) sluiten we deze definitief en zijn we klaar voor vertrek!

Dag 1, maandag 17 april

Van Amsterdam naar Chicago (Illinois), Best Western Hotel Plus O'Hare International South Hotel in Franklin Park

5 uur loopt de wekker af, nog even 10 minuten bij komen. Verder ons normale ochtend ritme doen.

Om even over zevenen is Remco er om ons weg te brengen. Drukte op weg valt erg mee maar op Schiphol is het wel druk!

Ondanks ons inchecken moeten we toch in de rij wachten, maar mogen na ca. 15 minuten toch voor om de koffers af te geven. Dan naar de security en hier kunnen we bijna meteen doorlopen! Voor de douane staan we weer in de rij. Maar op zich is alles toch vrij vlot verlopen. Gaan naar de Mac voor de koffie en voor de WC. Lopen een rondje door de hallen om de benen te strekken. Om 10 over 10 zijn we bij de G3 gate.

Boarding is al begonnen. Gaat ook allemaal vrij vlot. Wij zitten bijna achter in vliegtuig. Naast Jan zit een rustige jonge Amerikaan. Om 10 over elf zijn we in de lucht!

We hebben opvallend veel been ruimte. Jan heeft ruimte over bij zijn knieën en kan ook de benen onder de stoel ervoor strekken. Er zijn ontzettend veel films om te kijken, wij kijken o.a. een film van Elvis, het eten is zoals altijd niet veel bijzonders. Later kijkt Jan naar 1e deel Back to the Future. Ellie kijkt naar een comedy welke erg leuk is. Het is een rustige vlucht, ook veel muziek van de iPhone geluisterd.

Kwart over twaalf landen we op Chicago O'Hare, we stappen als één van de laatste uit. Moeten een flink eind lopen naar de Immigratiedienst. En hier staat **geen** rij, dus zijn we snel klaar, nog even wachten op de koffers en dan kunnen we naar buiten. Gaan in de hal toch eerst even naar het toilet. Buiten staat een zeer frisse wind, we lopen naar halte voor hotelbussen. Er is veel herrie van heimachines, schijnbaar wordt er bij gebouwd. Ellie belt naar het hotel en binnen 20 minuten worden we opgehaald. 10 minuten later zijn we bij het Best Western hotel aan de Mannheim Road. We worden vriendelijk ontvangen. Krijgen kamer 313, het is wat verouderd en donker, maar we hebben een groot bed en een grote TV. De dame van de schoonmaak, die op de gang staat, helpt ons met het koffie zetten. Het is inmiddels tegen half drie geworden. Na koffie gedronken hebben lopen we in de koude wind naar de Cruise Amerika locatie, dit blijkt slechts een klein kwartiertje te zijn. Aan de overkant van de Cruise Amerika locatie ligt een klein winkelcentrum en hier is een Mexicaans-achtige supermarkt. Het blijkt een mooi opgemaakte supermarkt te zijn. Vooral het prachtig opgestapelde fruit en groentes vallen ons op. Wij nemen wat te eten en drinken mee naar het hotel. Terug op kamer even rustig gezeten, wat TV gekeken, een banaan en een reep gegeten en vooral veel drinken.

Lopen tegen vijf uur naar de MacDonald. In het restaurant zijn weinig klanten maar er wordt heel veel afgehaald. Het is een gemene koude wind geworden als we terug lopen. Koffie hebben we al bij MacDonald genomen (met appelkoek), nog even wat TV kijken en opruimen. Tegen negen uur stappen we in bed. Het is wat onrust en vermoeidheid wat ons niet meteen in diepe slaap brengt. Ook zijn onze dekens erg dun en licht, met de vesten op de voeten leggen gaat het beter.

Dag 2, dinsdag 18 april

Van Franklin Park naar Bullfrog Lake in Willow Spring

s' Morgens zijn we om zes uur wakker. Ellie gaat thee zetten. We kleden ons aan, de zon schijnt in een blauwe hemel (en dat blijft de hele dag). Tegen zeven uur lopen we naar de ontbijt-ruimte om te ontbijten. Eenvoudig maar voldoende. Terug op de kamer gaan we eerst lekker douchen en schone kleding aan doen. Zo tegen negen uur is alles weer een beetje ingeruimd in de koffer.

Schuin tegenover ons hotel is een bakkerij waar wij naar toe wandelen, de winkel lijkt wel een normale broodwinkel. Naast brood kan je er ook koffie met lekkers kopen maar ook Pizza's die ter plaatse kan opeten. Wij vragen om een zak bolletjes en een groot gesneden brood. Maar de (Italiaanse) mevrouw doet in de papieren zak nog een gesneden brood erbij, dit is "free"! Alles voor slechts 6 dollar! Met de volle zak brood lopen we terug naar ons hotel. Bij de balie informeren of wij de kamer tot 13.00 uur kunnen blijven gebruiken, ja dat kan voor 20 dollar, doen we. Ellie belt naar Cruise America of wij de koffers eerder mogen brengen en dat kan ook.

Wij gaan met onze 2 grote koffers (rollend) lopend naar Cruise America. Gelukkig is er vrijwel overal een voetpad zij het met gaten en scheuren en vooral veel afval.

Bij Cruise America blijkt dat wij nu ook wel meteen geholpen hadden kunnen worden, maar wij hebben onze papieren niet bij ons. In verband met hun planning mogen we nu wel om half twee komen.

Halen in de supermarkt boter en wat op brood en gaan op onze hotelkamer 4 bolletjes klaarmaken en op eten. Pakken alles weer netjes in, bedanken de schoonmaak mevrouw die ons vriendelijk heeft geholpen en gaan om kwart voor één uitchecken. Lopen op ons gemak wederom naar Cruise America. De dame achter de balie gaat alvast alle papieren in orde maken (aan de hand van onze rijbewijzen en creditcard). We nemen de stukken door, zetten parafen en handtekeningen, behalve voor de staat van de camper.

10 minuten later kunnen we meelopen naar onze camper. Deze is 4 maanden oud en heeft al 24000 mijl gereden! Wij inspecteren e.e.a., de man laat even alles zien, we zetten onze handtekening voor overname.

Jan gaat de koffers e.d. binnen ophalen en Ellie gaat het keukengerei uit de bak halen en in de kasten zetten. Al met al rijden wij nu om twee uur weg en rijden we naar de uitgezochte Walmart (op 10 min vanaf de camping). Het is nog een behoorlijk stuk rijden met druk verkeer. Formeel is dit geen Chicago maar dit is het enorme woon en werkgebied rondom de stad Chicago.

Bij de Walmart kopen we veel, maar alleen van het meest noodzakelijke, in.

Rijden naar het natuurgebied waarin Camp Bullfrog Lake ligt. De plek op de camping is gereserveerd zodat we er gewoon kunnen gaan staan. Het is er zeer stil en het meertje ligt voor ons te pronken. We zetten thee en gaan buiten op onze stoeltjes (uit de wind) zitten om van onze thee en omgeving te genieten. We maken een wandeling over de camping en naar de vissteigers, zien meeuwen in het water duiken om vis te vangen. Zien eekhoorns en zwarte vogels met felle rode strepen aan de zijkant van de kop en borst. Zien aan de hand van de verdroogde stengels dat er vele soorten planten groeien.

De zon begint te zakken (het is nu 18.30 uur, rond half acht is het donker) en we maken een broodje klaar om dit nog buiten te kunnen opeten. De volgende broodjes eten we binnen op.

We zetten de koffers binnen, we pakken het meest noodzakelijke uit en maken zo goed als mogelijk ons bed op. Het wordt fris in de camper, Ellie zet de kachel aan, even een start en dan stil. De kachel werkt niet!! Storing boek nazien, zekering controleren, maar nee, alles is oké, maar de kachel blijft helaas uit. Het wordt een frisse nacht (< 10 gr), de slaapzakken zijn wel warm maar glijden van het bed omdat wij deze als deken gebruiken. Maar we rusten wel goed uit.

Dag 3, woensdag 19 april

Van Willow Spring naar Camp Wood Lake in Effingham

Als we opstaan zet Ellie het gasstel aan zodat er wel wat warmte in de camper komt. Na het ontbijt gaat Jan eerst douchen in het was/toilet gebouw (van de camping). Het douchewater is niet echt heet maar verder prima. Dan gaat Ellie douchen en Jan gaat de kachel nazien door aan de buitenzijde de bekleding er af te schroeven. Er ligt veel gruis en de contacten lijken smerig te zijn. Alles schoon gemaakt en de verbindingen goed aangedrukt. Jan test even en de kachel slaat weer aan! Buiten weer alles netjes dicht geschroefd.

Het is droog weer met een sluier bewolking.

Maken nog een wandeling over het terrein en zien bij de office een container staan met daarin brandhout. Hiermede zouden we de camper op een oneffen terrein wellicht beter horizontaal kunnen zetten. Zoeken wat goede stukken uit en vragen naar de prijs. Het is niet de bedoeling dit hout te nemen maar een bundel droog hout die binnen zijn opgeslagen. Die kopen we en nemen we mee.

Rond 11 uur vertrekken we vanaf de camping. Kunnen nu hier vandaan door steken naar weg 45 en rijden naar Kankakee. Het is een zeer drukke weg met vele stoplichten en zijn dan ook pas om over enen bij de

Walmart in Kankakee. Eten eerst een broodje alvorens te winkelen. Kopen nu verse groentes en vooral een grote deken/bekleding voor op bed.

Half drie rijden we weg 57 op. Er staat veel wind (met rukwinden) en gedeeltelijk is het zwaar bewolkt maar dat laten we achter ons. Er wordt hard gereden op de Interstate. Onderweg stoppen we éénmaal voor een pauze. We rekenen uit hoeveel wij vandaag en morgen kunnen rijden om op tijd in St. Louis te zijn. Een camping bij Effingham lijkt ons een goede keuze om vandaag niet veel meer te rijden. Effingham is een druk tussen stadje voor iedereen die onderweg is. Bordjes leiden ons door het stadje naar de camping buiten het stadje. Camp Wood Lake. Nemen een plek met uitzicht op het water. De camper past krap tussen de bomen door. Drinken buiten onze thee en dan maakt Ellie een eenvoudige maaltijd klaar. Afwassen en bed opnieuw opmaken is wel even een klus (plakken het onderlaken vast aan het matras met Duck tape) en zijn om negen uur klaar. Even zitten en wat drinken zodat we om 10 uur naar bed gaan in een warme camper en een grote warme deken op het bed!

Dag 4, donderdag 20 april

Van Effingham naar St. Francois State Park nabij Bonne Terre (Missouri)

Vannacht met de nieuwe blanket goed geslapen (ook omdat de temperatuur aangenamer is geworden). Het is ruim half bewolkt en er staat een stevige bries. Na het ontbijt douchen we in het was/toilet gebouw van de camping. Koffie drinken, dumpen en we vertrekken tegen half tien.

Op de Interstate 70 blijkt er weer een behoorlijke harde wind te staan met vervelende vlagen.

Zo'n 20 mijl voor St. Louis stoppen we op een rest-area voor onze tweede koffie en kijken hoe wij het beste kunnen rijden om in de buurt van het Bush Stadium te kunnen parkeren (want hier vandaan kunnen we lopen naar de Gateway Arch). Hoewel onze Maps.me ons over een wat vreemde manier door de stad leidt komen we wel op de bedoelde parkeerplaats en zijn we dus ongemerkt in de staat Missouri aan gekomen. Helaas blijkt dat wij hier niet "gewoon" kunnen betalen maar gelukkig is er een security mevrouw op het terrein die ons de weg naar een goedkoop alternatief wijst en waar contant betaald kan worden in de automaat. Hier rijden we naar toe en parkeren de camper een beetje in het midden van het terrein en eten nog snel een broodje, want al met al is het wat later geworden dan we berekend hadden. Tien over één zijn we bij de Gateway Arch. Het hele voorterrein en de toegang is duidelijk mooier geworden sinds wij er hier, een paar jaar geleden waren.

Lopen naar de security waar geen rij staat (!) en worden gecontroleerd. Lopen door het ondergrondse museum (gratis) en komen bij de toegang tot de liften. Het is er erg stil. Onze tickets zijn van 2 uur en vragen of wij nu al mee naar boven kunnen. De dame bij het poortje mag dit niet toelaten, wij lopen naar de ticket balie om onze tickets om te ruilen voor een eerdere tijd. Maar dat hoeft niet, er loopt iemand met ons mee zodat wij al om half twee met de lift mee kunnen. Krijgen een nummer 2 uitgereikt (blijkt later onze liftwagen te zijn). Moeten ons opstellen op onze nummers en horen een deel van de historie aan van Gateway Arch d.m.v. projectering op de betonwanden. Nadat er een foto per gezelschap is genomen moeten we ons opstellen op een schuin aflopende trap zodanig dat wij onze lift cabine (nr. 2) in kunnen gaan. Als de lift er is gaan de kleine deurtjes open en kunnen we instappen (geschikt voor 5 personen, maar nu per gezelschap). Als de deuren dicht zijn kan je nog wel door het glas in het inwendige van de enorme poot kijken. Naast de lift installatie gaat er over de volle hoogte ook een (werk) trap omhoog. De cabines draaien steeds een stukje en op een gegeven moment hangen ze boven elkaar! En boven in de boog gaan de cabines weer meer naast elkaar staan. Boven in de boog moeten we nog een stuk trap op lopen en dan staan we in de ruimte tussen de twee poten in en op 192 m. hoogte. De vloer loopt bol, aan de zijkanten kan je op een soort bordes leunen om door de kleine ramen naar de stad en rivier te kijken.

Natuurlijk nemen we foto's, het is gelukkig redelijk goed weer! Maar ook hier voel je dat er veel wind is, de boog gaat duidelijk voelbaar heen en weer! Na ca. 10 min. komt de volgende groep boven en gaan wij weer naar beneden in de zelfde volgorde! Eenmaal beneden gaan we wat drinken en eten in het restaurant. Lopen door het museum (de genomen foto nemen we niet) en lopen op ons gemak naar de camper terug. In de camper bepalen we waar we naar toe rijden c.q. overnachten. Het wordt in principe St. Francois State Park. Ook bekijken we hoe wij zo simpel mogelijk de stad uit komen. En dat lukt prima, alleen eenmaal op de snelweg is er door wegwerkzaamheden een file en is het er zeer druk. Maar ook dit wordt steeds iets minder. Na getankt te hebben (100 dollar, \$ 3,45 / gallon) vinden we de afslag naar het State Park. Een mooie heuvelachtige weg leidt ons naar de camping, waar een vriendelijke mevrouw ons de weg wijst. We

zoeken een plek uit en lopen terug om te gaan betalen en registreren. Het begint wat te regenen en we mogen even in het huisje schuilen. Terug in de camper is er onweer en regen.

Ellie maakt het avondmaal en Jan lummelt wat. Na het eten lopen we naar douchecabines (gaan we niet gebruiken) en moeten flink door lopen om het dreigende onweer en regen voor te blijven.

Na de afwas gaat Jan aan het verslag werken en Ellie maakt een broek van Jan “vlekvrij”, die natuurlijk heeft zitten knoeien. We zoeken een overnachtingsplek voor morgenavond uit om zaterdagmiddag op de gereserveerde camping nabij Memphis te kunnen zijn. Wij reserveren een plaats in het Crowley’s Ridge State Park nabij Paragould in Arkansas. Er zijn nu steeds regenbuien en we zoeken om 10 uur ons bed op.

Dag 5, vrijdag 21 april

Van St. Francios State Park naar Crowley’s Ridge State Park nabij Paragould (Arkansas)

Als we 6.30 uur wakker zijn en op staan is het wat mistig hetgeen in de loop van de ochtend geheel weg trek en de lucht stralend blauw wordt (in de middag wat bewolking).

Gaan voor het eerst in deze camper douchen en constateren dat er water over de vloer bij de keuken en WC loopt. Moeten we in de gaten houden of het een volgende keer weer gebeurt.

Na de ochtend zaken gaan we een trail lopen maar het pad is erg nat, modderig en glad door de regenbuien van gisteren. Als we na enkele omzwervingen weer in de buurt van onze camping zijn stoppen we er mee om geen extra risico te lopen om te vallen. Even later zitten we met koffie in de zon. En de zeer vieze schoenen staan te drogen.

Tegen half twaalf vertrekken we, met Ellie achter het stuur. We hebben niet voor de meest snelle route gekozen maar een volgens de kaart mooie route. Het is inderdaad een mooie route maar ook één die erg veel tijd kost. Daarbij zijn er nauwelijks tot geen mogelijkheden om te kunnen stoppen voor een pauze.

We zijn dan ook blij dat wij omstreeks half zes in het Crowley’s Ridge State Park zijn. Even lekker buiten zitten en thee drinken. Na het avondeten wandelen we over het campingterrein. Het is er wat drukker (veel met een tent) i.v.m. het weekend.

Dag 6, zaterdag 22 april

Van Crowley’s Ridge State Park naar Tom Sawyer campground in West Memphis

De zon schijnt al wat door de bomen als we wakker worden, drinken buiten zittend koffie en trekken onze wandel schoenen aan. Naast ons begint de “The Dancing Rabbit Trail”.

Vrij kort nadat we op deze trail zijn begonnen ligt een hangende houten brug over een (nu) klein riviertje. De trail lopen is bergje op en bergje af en is op zich wel goed door ons te lopen. Later steken we door naar een andere trail, “Spider Creek Trail”, ook hier is het bergje op en af. Komen slechts drie mensen en een hond tegen. Helaas geen dieren gezien. Het laatste stuk steken we af om over de weg terug te gaan naar onze camper. Al met al ruim een uur gelopen. Drinken, zittend in de zon, nog een kopje koffie en besluiten nog een kleine trail te lopen naar het Ponder Lake. Via het visitorcenter en de “wensput” met daarnaast een watervalletje dalen we af naar het Ponder Lake. Het is een soort recreatie meer. Er is een speeltuin, een strandje en je kan er waterfietsen. Wij lopen een rondje om het meer en gaan de zelfde weg terug naar de camper. Alvorens te vertrekken gebruiken we eerst de lunch.

Ca. één uur vertrekken we en rijden naar de Walmart in Jonosboro alwaar we nog wat noodzakelijke boodschappen doen. Tegen half drie zoeken we de snelweg op die naar West Memphis gaat (555) zodat we even over vieren op de camping Tom Sayer aan de Mississippi staan.

Het is nog steeds zonnig en drinken thee. We pakken ons wasgoed en lopen naar de (gratis) wasserette om twee wasjes te draaien en te drogen. Maken onderweg een praatje met een Amerikaan die in Oklahoma woont en met kleindochter naar het Disney park in Florida is geweest.

Na het avondeten lopen we naar de Mississippi en kijken naar de boten die langs varen.

Als we ons klaar maken om naar bed te gaan blijkt onze kachel weer niet te werken, Jan gaat meteen naar buiten om de buitenplaat er af te halen en aan de draden te rommelen en dan werkt het weer!

Dag 7, zondag 23 april

Van West Memphis naar Village Creek State Park nabij Wynne

Kwart voor zeven staan we op, de lucht is nog erg donker (heeft zacht geregend). Weersverwachting is dat het na negenen langzaam beter wordt. Vandaag gaan we op de Mississippi varen.

In verband met de wirwar van snelwegen en afslagen heeft Jan het begin- en eindpunt ingegeven bij Maps. Op deze manier is het een fluitje van een cent geworden en zijn we al tegen half tien op het parkeerterrein bij de piramide nabij het Welcom center van Tennessee (waar we eerst wilde parkeren maar mochten daar maar 2 uur staan). Op ons gemak wandelen we naar de plek vanwaar de boot vertrekt. Er staat nog een frisse koude wind en we zijn er even voor 10 uur. Gevraagd was omstreeks tien uur te komen en toch moesten wij nog ruim 20 min. in de frisse wind staan wachten! Voor ons staat een grote groep zwakbegaafde mensen. En achter ons echtparen en kleine groepjes mensen. Al met al zo'n 75 personen. Eenmaal binnen wordt ons een 2 persoons tafeltje gewezen aan de rechterkant van de rivierboot. Vrij snel kunnen wij ons eten halen. Er worden kartonnen borden klaar gezet op een balie die je dan zelf kan mee nemen. Staan in de rij om een bord mee te nemen, dus voor 11 uur zitten we al warm te eten. Zodra er wordt afgevaan start de 5 koppige band met lekkere muziek en een zanger. Er zijn ook feestgangers aan boord, zoals jarigen en paren die een trouwdag vieren. Daar zijn ballonnen bij en gedekte tafels. De zwakbegaafde mensen zijn vrolijk en als zij (en iedereen) door de zanger worden genodigd om te dansen wordt dat steeds gedaan. Het is net een gezellige avondje uit! Zeer vele kennen bijna alle songteksten (het zijn voor ons ook wel bekende nummers, maar mee zingen doen wij niet)! De zon komt wat flauw door en het wordt warmer, we gaan op de bovendekken kijken naar de rivier en waar wij langs varen en nemen foto's. Weer naar het onderste dek, in de warmte bij de muziek. Nemen ons toetje mee naar onze tafel en genieten van de muziek en vooral van de mensen. Om één uur legt de boot weer aan en gaan we van boord. Lopen terug naar de camper, even naar het toilet en we gaan kijken in de piramide waar veel sportwinkels zijn. Maar er blijkt ook een hotel en restaurants te zijn. Verder kleding en schoenen, motorboten en alles voor de watersport. Er zijn grote vijvers met grote vissen en rond de liften naar het panorama platform liggen echte alligators (achter glas). Wij lopen slechts een klein rondje door dit bedrijf. Na een Jus Orange te hebben gedronken in de camper rijden we naar het Village Creek State Park. Het is slechts een uurtje rijden. Vlak voor we het park inrijden loopt er op de weg een groep wilde kalkoenen! In het park vragen we om een plek en dit wordt 25. Een grote plek, maar het park is ook groot. Gaan in de zon een ijsje eten en thee drinken met ons boek erbij. Maken een ommetje over de camping, gaan eten en ook dan maken we nog een wandeling op de camping. Schrijven, koffie, lezen en naar bed.

Dag 8, maandag 24 april

Van Village Creek State Park naar Petit Jean State Park

Het lijkt een mooie zonnige dag te worden als we even na half zeven opstaan. Na de ochtend zaken gaan we omstreeks 9 uur op pad, we nemen het pad wat vlakbij ons begint voor de trail naar Dune Lake. Het pad begint zeer steil en klimmen waar het eindigt op de Maintrail en we nemen de richting Dune Lake. Het loopt makkelijk en als we bordjes zien "Dune Lake" dan nemen we die. Komen op een soort uitzichtpunt waar vanaf je over een deel van het meer kan kijken. Vanaf hier loopt er een steile afdaling met een ruwe trap naar het meer zelf. Beneden lopen we over een grasland wat de stuwdam van het meer is en komen zo weer op de asfalt weg die terug leidt naar onze camping. Het is een fijne wandeling van dik een uur. Drinken koffie in de zon en daarna vertrekken we uit dit mooie park.

Als we door de plaats Wynne rijden zien we veel afval van bomen en huizen langs de weg liggen. Ook zien we zeer beschadigde daken en een puinhoop wat een gebouw is geweest. We denken dat hier de laatste orkaan overheen is getrokken! (Later gelezen dat er 4 mensen zijn omgekomen),

Vandaag volgen we voor het overgrote deel weg 64. Op zich is het niet erg druk op de wegen, onderweg bij een Family Dollar stoppen we voor wat boodschappen. We blijven nog even op dit grote parkeerterrein staan om onze middag boterham op te eten.

Het laatste deel van onze reisroute gaat bij Morrilton op weg 154. Nadat we de Arkansas River zijn overgestoken gaat de weg vrij flink stijgen en moet de motor van onze camper behoorlijk hard werken. Eenmaal "boven" rijden we op het hoger deel van Arkansas met heel veel bossen. Aan deze weg ligt het Petit Jean State Park bij een meer. We rijden naar het visitorcenter. Melden ons en krijgen een aantal plekken op die vrij zijn. Dit blijken plekken te zijn die in het bos liggen, hetgeen wij niet erg appreciëren. Maar goed wij zetten de camper op plek 105 en lopen (een flinke afstand) terug naar visitorcenter. Onderweg zien we mooie open plekken leeg staan (niet gereserveerd) o.a. plek 39 (is wel full hookup). Terug in visitorcenter (half vijf) worden we niet meer geholpen want zij gaan sluiten! Maar mogen zelf weten of wij op 39 gaan staan en morgen komen betalen.

We lopen weer snel terug, Ellie blijft bij 39 zitten en Jan gaat de camper ophalen en parkeert even later de camper op plek 39! Kunnen heerlijk buiten zitten in de zon met een ijsje en later thee! Maken wandeling over het camperterrein en vinden dat wij op 39 prima staan. We overwegen om hier nog een nacht te blijven staan. Na het avondeten lopen we nog een rondje over het terrein. We hebben aanspraak van een mevrouw over onze vlag. In avond zitten lezen en gaan tegen tien uur naar bed.

Dag 9, dinsdag 25 april

We blijven op Petit Jean State Park

Als we wakker worden is er regen maar dat is zo tegen negen uur over. Vlak tegenover ons staat het toilet en douche gebouw, hier zijn 4 grote ruimtes waarin een WC en een douche die gebruikt mogen worden door mannen, vrouwen en invaliden. We gaan samen tegelijkertijd gebruik maken van een dergelijke wc-douche combinatie.

Na de koffie lopen we weer naar het visitorcenter om de nacht te betalen en om een nacht bij te boeken. Maar door de spraakverwarringen betalen we alleen de nieuwe nacht en moeten wel verhuizen naar plek 42, ook een zeer grote plek op het zelfde terrein (39 was al gereserveerd). Bij het visitorcenter maken we gebruik van WiFi om foto's te verzenden en spreken weer die mevrouw van gisteravond.

Het is inmiddels aardig weer geworden en na de tweede koffie gaan we naar de "Cedar Falls Overlook" wandelen. Het bijna 2 mijl heen en 2 mijl terug. Het grootste deel is over een geasfalteerde wandel- en fietspad en dat is nu prettig i.v.m. gladheid en viezigheid van de grond. Bij de overlook is een boardwalk gemaakt en dit stamt al uit de tijd van werkeloosheid in de jaren 30!

Wij vinden de waterval tegen vallen, maar je kijkt wel mooi uit over een groot dal. Op ons gemak gaan we terug en zijn kwart over één bij de camper. De zon schijnt lekker, stoeltjes naar buiten. Even broodjes bakken en klaar maken en buiten in de zon opeten. Even voor twee uur lopen we weer naar het visitorcenter en bellen via wifi en WhatsApp naar Manon (video bellen) en naar Melvin, Timo en Remco (neemt niet op). Als we later weer een stukje aan het wandelen zijn appt Remco dat zij op visite waren. We lopen in de buurt van het centrum en video bellen dan meteen terug. Een heel gesprek maar ondertussen gaat het bij ons wat regenen. Terug naar camper, stoeltje opgeborgen (stond al water in zitting). Vandaag totaal bijna 12 km gelopen! En het blijft regenen tot we slapen.

Dag 10, woensdag 26 april

Van Petit Jean State Park naar Queen Wilhelmina State Park

Vannacht heeft het veel geregend maar bij het opstaan is het droog. Doen rustig aan en gaan nu één voor één douchen in de WC-douche combinatie. Als we buiten koffie drinken komt onze bekende dame (Mona Williams) langs met kleinkind en baby. Zij is blij dat zij ons toch nog gevonden heeft! Ellie vraagt haar adres om een postcard te kunnen zenden. Even van alles zitten praten. Mona is op een goede manier nieuwsgierig hoe wij leven. Geven ons kaartje. Ze komt even later alleen terug om nog een foto van ons te nemen (stuurt zij per e-mail). Gaan water nemen en dumpen (bij onze site) alvorens te vertrekken. Voor we het park gaan verlaten gaan eerst nog de "Red Bluff Drive" rijden. Op deze drive zijn twee mooie overlooks (helaas is het wat heilig) en lopen naar/over de Schildpad rotsen naar Rock Cave. Het is een enorme Cave die door de Indianen werd gebruikt. We verlaten deze Drive en rijden naar de Bear-Cave. Zien wel enorme steenmassa's maar wat nu de Bear-Cave is zien we niet. We verlaten het park en gaan op weg naar het volgende State Park zo'n dikke honderd mijl verder. De wegen die wij rijden zijn rustig en voor hier smal te noemen. Bij een kerkje parkeren we de camper om onze boterhammen (lunch) te eten. In Waldron bezoeken we verschillende zaken, gaan Propeen tanken, benzine tanken, boodschappen doen en een postzegel bij het postkantoor halen (voor Erica). Daarna rijden we naar Mena, onderweg zien we in de regen (ja, het is gaan regenen) veel zwaailichten aan de kant van de weg, er is een auto op zijn kop in de greppel van de weg gekomen. We rijden er voorzichtig langs. In Mena kunnen we afslaan op hwy 88 die de Talimena Scenic Drive wordt genoemd en voert naar de een na hoogste top van Arkansas, The Rich Mountain. Helaas voor ons is het erg mistig of wel we rijden in de wolken. We zien gelukkig genoeg om te kunnen rijden. Op een gegeven ogenblik zien we borden van het Queen Wilhelmina State Park. Zoeken waar we ons moeten melden, zien dat niet zo door de mist. Rijden naar de camping (erg stil) en bezetten plaats 15. Drinken thee en lopen dan alsnog naar het hotel wat zo'n 750 meter verder op ligt. Hier kunnen we ons toch inschrijven. Ook kunnen we hier eten! Het is al bijna zes uur dus gaan we dit doen. De aanbieding is een Burger met drie soorten vlees en die nemen we. Na de maaltijd lopen we op ons gemak

(in de wolken!) terug naar onze camper. In de avond koffie, schrijven en lezen. (in de verte horen we een trein rijden).

Dag 11, donderdag 27 april

Van Queen Wilhelmina State Park naar Johnson Creek CEO aan het Texoma Lake (Oklahoma) nabij Mead

Als we wakker worden zitten we nog steeds in de wolken! Dat hadden we ook wel verwacht want er vielen grote druppels van de boom achter onze camper op het dak van de camper. Na het ontbijt gaan we beide douchen in het badhuis aan de overkant van de weg. Na de koffie rijden we voor half tien van de camping af. Het is helaas net als gisteren erg jammer dat we in de wolken rijden want er zijn steeds panorama parkeerplaatsen welke ongetwijfeld mooie uitzichten te bieden hebben. Na een kwartiertje rijden verlaten we Arkansas en rijden we Oklahoma binnen. Na drie kwartier stoppen we wel op een parkeerplaats onder de wolken zodat we hier wel iets van het uitzicht kunnen genieten.

Het is helaas van zeer korte duur om uit de wolken te zijn. Even over elfen stoppen we voor een tweede koffie. Geen uitzicht door de wolken wel info borden waaruit blijkt dat hier al 1500 jaar voor Christus mensen woonden. Ellie gaat nu weer een stuk rijden, eerst nog in de wolken en wat later wolken vrij maar in de regen en weer wat later is het droog maar wel zwaar bewolkt. Op de hele weg in de wolken zijn we slechts 5 auto's tegen gekomen! Even na 12 uur ziet Ellie een leuke stopplaats voor de lunch. Hierna gaan we weg 43 op. Het is een zeer rustige weg welk een wisselend landschap laat zien. In het plaatsje Tushka slaan we af naar het Boggy Depot SP. Dit is eerst een mooie weg en later een zeer slechte weg maar we komen aan in het Boggy Depot State Park. Zien dat er een man aan het werk is en vragen hoe aan te melden e.d. Hij wijst ons de weg waar de camper te plaatsen. Er is verder niemand in het park. Wij vinden dit wel erg stil en gaan toch maar liever verder door. Maken nog wel een praatje met de werkmans. Zoeken in de app naar een andere mogelijkheid en vinden iets bij het Texoma Lake. Bijna een uur later (tegen vier uur) zijn we in het Johnson Creek CEO park (een park in beheer van militairen) aan het Texoma Lake. Zoeken een plek (wordt 16) bij het meer uit. Lopen naar voren en gaan via de telefoon betalen. In het verleden hebben we op een andere camping ook aan dit meer gestaan. Er staat wat wind maar we gaan buiten een ijsje eten en zitten te lezen met het uitzicht over het Texoma Lake. Maken een wandeling over het terrein, het terrein zelf is wat golvend aangelegd. Er zijn veel mensen met een boot. Drinken thee en na het avond eten drinken we buiten koffie. Lopen nog een rondje want er is van alles te zien.

Dag 12, vrijdag 28 april

Van Johnson Creek CEO naar Lake Arrowhead State Park nabij Wichita Falls in Texas.

De wind is gedraaid en de zon is er. We douchen in het toilet/douche gebouw en doen het rustig aan, drinken 2 x keer koffie voor vertrek. Ellie rijdt in de ochtend. We gaan via rustige maar golvende wegen (weg32) naar de Interstate 35 die de staat Texas in gaat. Hier hebben we wat oponthoud door weg werkzaamheden, al het verkeer moet naar één baan. Net over de grens van Oklahoma en Texas is er informatiepunt en rustplaats. Hier gaan we eerst folders halen van de Texas State parken. Gebruiken de lunch en bekijken een monument van Texanen (en van een bepaald regiment, die vanuit Italië naar Duitsland zijn opgetrokken in 1944) en gesneuveld zijn in WO11. Dan trekken we westwaarts over een eveneens 4 baans weg naar Wichita Falls. Onderweg tanken we benzine en hebben een drink pauze. Het laatste stuk is nog 2 baans. Voor Wichita Falls slaan we af en rijden door het "binnenland" naar het Lake Arrowhead State Park. We melden ons aan en er is gelukkig nog een plaats, want het is er erg vol/gereserveerd.

Tussen de struikbomen zijn in een cirkel steeds zes sites gemaakt. Als wij aankomen bij ons rondje is slechts één plaats bezet (in de late avond zijn alle plaatsen bezet). In de loop van de middag zijn er veel wolken gekomen en is het gaan waaien. Na wat gedronken te hebben gaan we wandelen naar het begin van een trail. Hier staat op een dijk het bord met de naam van het park. Maar hier is ook een mooie overlook punt. Terug bij de camper gaat Ellie wat ondergoed wassen omdat we hier geen wasautomaat hebben doet zij dit op de hand. Na het avondeten lopen we naar het meer en de vissteiger (het is wel erg fris te noemen). In de avond rekt Jan wat mogelijkheden uit hoe en wanneer we naar Palo Duro State Park kunnen gaan c.q. rijden. De camper plaatsen in dit park zijn, helaas, voor de komende dagen volgeboekt.

Dag 13, zaterdag 29 april

Van Lake Arrowhead naar Canyon RIM RV & Campground nabij de ingang van Palo Duro State Park.

De dag begint met zon en de gehele dag is er de zon!

We besluiten om eerst boodschappen te doen en dan zo dicht mogelijk bij het Palo Duro State Park te komen om voor morgen met een dagkaart in het park te gaan wandelen.

De Walmart in Lakeside City is slechts 9 mijl van ons vertrekpunt verwijderd, hier halen we alle benodigde boodschappen. In de Walmart bellen we via wifi naar Manon en Remco. Als we de boodschappen in de camper brengen bedenkt Jan dat hij ijs is vergeten. Ellie gaat koffie zetten en Jan haalt alsnog ijs.

Dan gaan we goed op weg. We rijden om de beurt. Op een parkeerplaats gaan we lunchen. We zien fietsers op de snelweg langs rijden, dat lijkt ons zeker niet fijn en veilig maar het mag hier wel! In Quanah willen we even stoppen voor overleg hoever we willen doorrijden en waar we gaan overnachten. Zien toevallig een Walmart waar we zeker even kunnen stoppen. Via de telefoon app zoeken we een camping in de buurt van Palo Duro en deze blijkt voor de ingang van Palo Duro State Park te liggen en heeft nog genoeg plek! Boeken meteen voor 2 nachten zodat we zondags in Palo Duro State Park kunnen zijn!

Gerustgesteld halen we in deze Walmart nog broodbeleg voor Ellie en ziet Ellie de nieuwste wegenatlas liggen! Die we dan ook gelijk kopen en meenemen.

Als we eenmaal van de snelweg afslaan rijden we lange rechte wegen waar ook net zo hard gereden mag worden als op de snelweg! We wisselen nog twee keer en nemen een ijsje. In het plaatsje Canyon nog even vol tanken en rijden het laatste stukje (20 mijl) naar de camping. Deze camping ligt inderdaad voor de deur van Palo Duro State Park. Het is een zeer simpele camping maar je kan hier ook, in het seizoen of met groepen, met Zip-lines over de Canyon gaan! Het is inmiddels kwart over zes! Gaan even in de zon thee drinken en eten wat later ons avondmaal. Lopen een rondje over het terrein en drinken onze koffie bij de ondergaande zon (ca. kwart over acht).

Dag 14, zondag 30 april,

Wij blijven op Canyon RIM RV & Campground nabij Palo Duro State Park

Het wordt een zeer zonnige dag! Het is negen uur als wij van de camping wegrijden en naar het Palo Duro State Park rijden welk "om de hoek" ligt. Na betaling van de dagticket rijden we het park in. We stoppen bij de eerste parking om van het uitzicht te genieten. Er zijn helaas geen speciale plekken voor onze RV en dat is ook zo in het hele park. Dus moeten we steeds langs de weg parkeren. Hier vandaan gaat de weg echt het dal in. We besluiten om naar de meest gebruikte trail te gaan, de trail die naar het Lighthouse gaat.

Omdat we de camper niet op de parkeerplaats mogen zetten vraagt Ellie aan een cowboy, die uit een lange truck een paard haalt, even waar de camper zou kunnen staan. Hij is niet van het park en is geen cowboy (komt uit de stad om hier paard te rijden) maar wijst waar we kunnen staan. We zetten de camper op een mooie plaats langs de weg iets voorbij de parkeerplaats voor auto's en het startpunt van de trail. We drinken koffie, smeren ons in, maken boterhammen klaar en voor beide twee flesjes water. Het is ruim 2,8 mijl naar het Lighthouse en 2,8 mijl terug! Maar we spreken af niet verder te gaan als we niet meer kunnen. Half elf vertrekken we. Bij het begin van de trail staat een groot waarschuwingsbord dat je 4 flesjes water per persoon mee moet nemen. Dus gaat Jan nog twee flesje water halen in de camper. De omgeving is erg mooi, het pad is redelijk goed te lopen. Natuurlijk met op en af en geulen en stenen. Ellie heeft haar stokken voor de zekerheid mee en krijgt goede en leuke opmerkingen op haar stokken!).

Als we een half uurtje lopen komen we weer de cowboy op zijn paard tegen die nu al terug rijdt. Mogen een foto van hem maken. Het pad is multi-use, dus paarden maar ook fietsers (mountainbikers) mogen hier rijden. En dat is soms even schrikken. Op zich wordt het pad goed gebruikt, er zijn vooral veel jongeren. Op de heenreis stoppen we verschillende keren om wat te drinken en te eten. Maar ook om van de omgeving met veel rode rotsen te genieten en uit te rusten. De hoogte waarop wij lopen is ongeveer 1000 meter en het is langzaam oplopend. Het allerlaatste stuk gaat het vrij steil omhoog met veel beklimmingen. Na een stukje te hebben geprobeerd haken we hier echt af. Jammer maar we zijn moe, hijgen behoorlijk, hebben het warm en we moeten nog helemaal terug! We nemen een wat langere pauze in de schaduw van wat bomen want het is zeer warm in de brandende zon! Op een gegeven moment aanvaarden we de terug weg en moeten we behoorlijk doorzetten en afzien, nemen wel af en toe een rustpauze (en drinken!). Maar we gaan nu wel langzaam maar zeker naar beneden.

Als we weer bij het begin van de trail zijn zeggen we tegen elkaar “Het was een prachtige wandeling in een schitterende omgeving bij een strak blauwe hemel (warm)”. We zijn 5 uur onderweg geweest en eigenlijk was dit wat te lang want terug bij de camper moeten we echt een uurtje goed uitrusten.

Zo tegen vijf uur rijden we verder door het park en komen bij de Cave. Parkeren weer langs de kant en gaan een stuk wandelen naar deze mooie rode Cave, we gaan niet naar boven de Cave in, maken wel foto's. Terug bij de camper drinken we thee en zitten in onze stoeltjes van de omgeving te genieten. Besluiten hier ook onze avondmaal te nemen. We nemen sla met rijst en kip. En zo kunnen we nog even genieten van het park. Na de afwas (half acht) rijden we op ons gemak het park uit (dumpen nog wel in het park). Op onze camping is het nu behoorlijk stil geworden (weekend is voorbij), we drinken koffie (zittend achter de camper) bij de ondergaande zon.

Dag 15, maandag 1 mei

Van Canyon RIM RV & Campground naar Willow Springs RV Park in Raton (New Mexico)

Het is nog steeds aardig zonnig en doen het kalm aan. Koffie drinken in de zon, dumpen en water vullen alvorens we vertrekken. Rijden via de Interstate naar Amarillo en dan verder door naar het noorden. Het zijn lange rechte wegen. Het is niet echt druk maar er valt ook weinig op de naastliggende velden c.q. prairie te zien. Stadjes liggen zeer ver uit elkaar. Onderweg bij een rustplaats eten we onze boterham en stoppen nog een keer om wat te drinken. Wat we in Texas vooral merken is dat we steeds iets omhoog gaan. Onderweg bespreken we dat wij vandaag een camping met wasmachine willen hebben. Het wordt al meer bewolkt en het lijkt warmer te worden met minder wind. In RV Parky zoeken we een camping op die op een redelijke afstand ligt (zodat we tijd voor de was hebben). Gaan voor een camping in Capulin nabij de vulkaan Capulin (waar we in verleden op zijn geweest). Helaas missen we die camping en een tweede camping die hier in de buurt moet liggen is er schijnbaar niet meer. We rijden door tot in Raton, bijna op de grens met Colorado. Met een kleine omweg komen op een camping “Willow Springs RV Park” die vlak naast de Interstate 25 ligt (maar we hebben daar geen hinder van). Ellie moet opbellen om een plaats te vragen. Dat lukt en we krijgen via de telefoon per SMS de codes van toiletten, laundry en wifi. Maar er komt geen sms met codes binnen, Ellie belt nogmaals en de dame belooft meteen langs te komen. Even later is de dame er met de auto. Wij betalen en krijgen alle codes. Gaan nu eerst het bed afhalen om ook de lakens te kunnen wassen. Ondertussen zitten we in de zon (met veel wolken en dreigend onweer) thee te drinken. We bespreken en zoeken op internet (we hebben een uitstekende WiFi) wat we morgen gaan doen. Eén ding is wel duidelijk geworden, wij trekken niet Colorado in. De State Parken in Colorado zijn zeer moeilijk (een overvloed aan vragen en gegevens) te boeken en de private campings zijn erg duur geworden. We gaan New Mexico beter verkennen!

Dag 16, dinsdag 2 mei

Van Raton naar Sugarite Canyon State Park (nabij Raton)

Het is wederom een zonnig begin van de dag. Om zeven uur aan het ontbijt appt Jan naar Remco voor de zonnepanelen die uitgevallen zijn. Na het douchen in het gebouw van de camping, gaat Ellie met WhatsApp foto's verzenden naar de kinderen en vrienden. We bestellen via internet een plaats in het Sugarite Canyon State Park welk vlak bij is gelegen. Maar via een wandelapp zien we dat er in Raton een park is waar mooi gewandeld kan worden.

Zo tegen 11 uur rijden we de camping af en gaan naar Climax Canyon Park. Eerst rijden naar een oude bergweg en rijden tot een soort keerplaats (grint). Hiervandaan lopen we de Goat Hill op alwaar we een mooi uitzicht hebben over het plaatsje Raton en de wijde omgeving. Dalen de smalle weg weer af en rijden door het stadje. Onderweg zien we een hele groep Deers heerlijk in de tuinen van de planten en gras eten. Slaan af naar de Apache Ave en parkeren de camper op het terrein van het Climax Canyon Park. Het is half twaalf en we besluiten even wat te lezen in onze stoeltjes bij de camper (zon) tot 12 uur om dan eerst te gaan eten alvorens te gaan wandelen. Er komt een meneer naar ons toerijden in een vrij oude auto, die zegt 'daar' te wonen en wijst naar een huis op 100 meter achter ons. Hij heeft ons zien aan komen. Hij vertelde dat verleden week hier weer een beer is gezien maar ook dat wij nu wel veilig kunnen wandelen.

Tegen half één vertrekken we om te wandelen. Het weer is wel aan het draaien maar volgens de verwachting blijft het hier droog. Bij het begin van de trail staan waarschuwingen voor de beren, mountain leeuwen en de ratelslangen. Het is een mooi gezelschap waar we voor op moeten passen! Het eerste stuk is zigzaggend omhoog over een smal maar goed te belopen pad. We lopen over de East trail tot waar de West

trail begint. We besluiten alleen de East trail te lopen omdat er om ons heen donkere onweerswolken zijn verschenen. We horen onweer en zien bliksemflitsen! Lopen toch op ons eigen tempo over het pad. Als we vlak bij de trailhead zijn, gaat het sputteren. Als we de kleine vliegjes van onze kleding hebben afgeslagen en we binnen in de camper zijn begint het te regenen (en te onweren). Later als het droog is doen we een donatie in de bus (voor het onderhoud). Gaan op ons gemak naar het Sugarite State Park. Het gaat onderweg daar naar toe (slechts 13 km) hard regenen. En eenmaal in het park regent het nog steeds. Stoppen bij het visitorcenter, doen onze regenjassen aan en gaan ons aanmelden. Er is even wat verwarring over de plaats, maar het komt goed. De plaats was na geannuleerd te zijn door ons geboekt maar was nog niet door gegeven aan de dame achter de balie. Inmiddels wel een heel gesprek met de dame van het bureau over de kolenmijn die hier vroeger was. Wij hadden het ook over de beren, zij vertelde dat de beren ook 's avonds in de straten van Raton dwalen en dat zij 's avonds niet de deur uit gaat! Onze plek tien is makkelijk te vinden, het regent al wat minder als we de camper goed neer zetten. We drinken wat en als het droog is wandelen we naar het meer, het is wel koud geworden. We komen er nu achter dat we hier al boven de 2000 meter zijn! Na het eten maken we nog een wandeling langs de weg en zien aan de natuur dat de sneeuw pas sinds kort hier weg is (er ligt nog veel plat). Geen beer, mountain leeuw of ratelslang gezien. Als het donker is gaat het weer regenen. Vroeg naar bed.

Dag 17, woensdag 3 mei

Van Sugarite Canyon State Park naar Coyote Creek State Park

Als we wakker worden is de lucht praktisch blauw! De normale ochtend zaken en om 9 uur zitten we met koffie in de zon. Rijden naar de andere camping in het park, het laatste (langste) stuk is een gravelweg en stijgt zeer behoorlijk en aan het eind is een keerlus. Bij deze keerlus stoppen we. Hier is een overlook over het hele onderliggende dal. Een prachtig gezicht. Hier liggen ook nog wat sneeuwresten en op de omliggende bergen is ook sneeuw te zien. We gaan hier het zelf gidsend natuur pad lopen. Doordat de bomen nog kaal zijn is er weinig van de soorten te zien, wel zien we hier en daar al bloemen komen. Het pad is goed te lopen alleen hier en daar zeer modderig. We lopen tot een andere overlook met een bankje. Uiteraard is de zelfde omgeving te zien alleen van een hoger standpunt. Nemen even een pauze om ook van het uitzicht te genieten en naar de camper beneden ons te kijken. Terug bij de camper haalt Jan eerst de stoeltjes uit de achterbak om onze modder-schoenen uit te kunnen doen. Ook legt Jan een plank neer om op sokken de camper in te gaan om zo de gewone schoenen te kunnen pakken. En dan zoveel mogelijk modder van de bergschoenen halen!

We drinken wat, het is behoorlijk warm. Rijden rustig terug naar het visitorcenter. Hier parkeren we en lopen een boardwalk die met name door de vogelliefhebbers geliefd is. Ook zien we het pad naar de resten van het camp van de mijnwerkers waar we naar toe willen lopen. Gaan eerst broodje eten (lunch) in de camper eten. Naast staat een witte bus met een mevrouw achter het stuur die zich wat vreemd gedraagt. Jan vind het geen prettig idee dat onze camper hier zo alleen blijft staan (zonder toezicht), dus vertrekken we uit het park. In Raton hebben we weer signaal op de telefoon. Kijken of we Coyote Creek State Park kunnen reserveren, maar dat lukt niet, zien wel dat er veel plaatsen vrij zijn. Ook zoeken we naar een propeen station. Blijkt vlakbij te zijn, maar als we er zijn blijkt er iets aan de hand te zijn met de installatie men verwijst ons naar de KOA aan de andere kant van Raton. We moeten toch die kant op! Bij de KOA worden we prettig geholpen en met een volle gastank gaan we naar een benzine station (moeten weer even terug rijden). Tot slot stoppen we bij een Familie Dollar maar hier hebben zij geen 2% melk, jammer. We verlaten Raton en rijden door een heuvelachtig "leeg" en zeer stil gebied. Cimarron is weer het eerste plaatsje na 40 mijl. Hier is ook maar één supermarkt, Familie Dollar, die ook geen melk heeft, jammer maar we gaan verder.

Wij rijden nog steeds in de zon maar om ons heen zijn donkere regen wolken. Bij het Eagle Nest Lake maken we een stop om van het uitzicht te genieten en een ijsje te eten. Slaan af op weg 434 die langs het State Park loopt. Krijgen borden met weg werkzaamheden over 9 mijl, het wegdek is verwijderd en rijden op gravel. Maar al snel blijkt dat de weg zeer smal is en dat wij geheel verkeerd zijn gereden. Via de telefoon zien we dat we op weg 120 rijden en dat we iets verkeerd of gemist hebben. Omkeren is geen optie, de weg is zeer smal en leidt door een hoog gelegen bos (zien veel sneeuw liggen). We rijden door en via andere wegen komen we uiteindelijk wel bij het Coyote Creek State Park (hebben waarschijnlijk wel 50 mijl omgeden).

Het Coyote Creek State Park is erg stil, geen Host, kunnen betalen via een zakje. Zien lege plekken met

elektra. Ellie vraagt aan een dame met honden, die is hier staat, hoe verder te handelen. Zij heeft betaald en gewoon een plaats ingenomen (want wij hebben hier geen telefoonbereik). Gaan we ook doen. Als alles is aangesloten gaat Ellie koken want inmiddels is het kwart voor zeven geworden en Jan gaat betalen. Moeten nu sticker op de buitenkant van de deur plakken dat wij betaald hebben. Maken in de avondje een wandeling over het terrein.

Dag 18, donderdag 4 mei

Van Coyote Creek Park naar Villanueva State Park

Het is wederom mooi weer. Na het ontbijt gaan we douchen in het toilet/douche gebouw. De Deers grazen in het grasveld naast onze camper. Drinken koffie en dan wandelen / klimmen we de trail die bij de brug begint en aan de andere zijde van camping eindigt. Aan het begin van de trail is het vooral flink omhoog gaan, een zigzag pad en wat grote stenen. Af en toe hebben we een aardig zicht naar ons deel van de camping waar de camper staat. Daarna loopt het pad in het bos weer langzaam af en komen uiteindelijk aan de andere kant van het State Park op een ander deel van de camping uit. Lopen over de camping terug naar onze plek. Zitten nog wat in de zon te genieten van de omgeving en gebruiken de lunch.

Daarna vertrekken we richting en naar Las Vegas in NM. Een deel rijden we de zelfde weg als gisteren, maar bij Mona slaan we af naar Las Vegas. In Las Vegas doen we bij de Walmart inkopen, naast levensmiddelen kopen we ook shirts en sokken voor Jan. Rijden verder een stukje (ca. 25 mijl) op de Interstate 25 South. Dan gaan we het land in, vrij smalle wegen tot in het Villanueva State Park. (wij zijn hier eerder geweest). Zien onze gereserveerde plaats nr. 10 al staan. De Host komt even controleren of we gereserveerd hebben en verteld dat het hek om 22 uur dicht gaat.

Achteruit in parkeren (naast ons staat een kleine vouwwagen) en we kunnen heerlijk in de zon zitten lezen. Na het avond eten wandelen we over de camping en ook over het bovendeel van de camping.

Inmiddels zijn onze burens ook terug van een tripje en wij maken een praatje en even later sluit de host zich ook hierbij aan. Later in de camper koffie drinken en zitten lezen.

Dag 19, vrijdag 5 mei

Van Villanueva State Park naar Hyde Memorial State Park

Jan kreeg vannacht een appje binnen en ziet bij het opstaan een foto van Timo met zijn duim omhoog, hij is geslaagd voor zijn rijbewijs! Feliciteren Remco via de app en bellen naar Timo, deze is onderweg maar belt zelf terug. Hij wordt natuurlijk van harte gefeliciteerd! Reserveren via de app een plek in het Hyde Memoriaal State Park.

De camping ligt in een dal aan een rivier, vanaf onze plek kijken we naar een vrij steile wand. Nu deze steile wand nog wat in schaduw staat is het goed om nu te vertrekken voor een trail naar de ruïne van de Spanjaarden. Dit is wel goed te lopen, er zijn veel stenen als trap neer gelegd. Het is natuurlijk bijzonder dat de Spanjaarden toentertijd al zo ver het land zijn ingetrokken! Dit stuk te lopen valt erg mee, we besluiten om verder te gaan naar de top of the hill met de opmerking dat als het te zwaar of te veel wordt we terug gaan.

Met enkele uit hijg stops komen we "boven". Wij zijn 200 of 300 meter gestegen (op een hoogte van 1800 m). Drinken en eten wat. Nu gaat het in het algemeen langzaam naar beneden en lopen langs de rand en op verschillende punten hebben we mooie gezichtspunten op de camper beneden in het dalletje. Maar het blijft uitkijken hoe en waar je loopt want er zijn wel met de nodige moeilijke passeer punten. Deze trail heet dan ook "Viewpoint Loop Trail".

De afdaling naar de rivier was wel lastig maar was goed te doen. Al met al zijn we 3 uur onderweg voor we weer de brug overgaan bij de camping. We zijn niet oververmoeid maar meer prettig vermoeid. Praatje met de burens (en beloven foto's te zenden die wij boven hebben gemaakt) en wij gaan lunchen. Opruimen en rijden naar de dump en vertrekken met een zwaai naar onze burens die ook gaan vertrekken. Over de reis naar Santa Fe en de rit door Santa Fe valt weinig te zeggen, het ging goed!

Dan nog een aardige klim naar het Hyde Memorial State Park, het visitor center is nog dicht. Wat verder op de weg ligt het RV camp met de e-aansluitingen. Onze plek is keurig met onze naam aangegeven. Het is overigens al de tweede keer dat wij hier zijn. Ook hier gaan we heerlijk buiten in de zon (maar wel uit de wind, zitten op ruim 7000 ft) tot het te fris wordt. Lopen even over het terreintje. Na het avond eten maken we weer een ommetje en verkennen waar we morgen kunnen wandelen. Maken een praatje met onze burens (en de hond) die naast ons staan en die in de auto gaan slapen. Koffie, computer werk, opruimen en foto's

kijken. We hebben hier geen internet of telefoon kunnen dus niets bestellen voor morgen. Als we voor het slapen gaan, zitten te lezen zetten we de kachel nog even goed aan want de temperatuur zal zeker flink dalen.

Dag 20, zaterdag 6 mei

Van Hyde Memorial State Park naar Santa Rosa Lake State Park

Zoals verwacht op deze hoogte (2200 m) is het een wat koude nacht geweest, de kachel staat laag zodat het bij het opstaan niet echt koud is (14 a 15 gr). Kwart voor zeven staan we op, de lucht is blauw en de zon is op. Pas later bereikt de zon onze camper. Bij het douchen blijkt er wederom veel water over de vloer te lopen. Jan heeft al eens gekeken maar krijgt nu opeens idee waar het aan kan liggen. Met een schroevendraaier draait hij het afvoerplaatje goed vast (naar zijn idee zat het bijna geheel los!). Morgen uitproberen of dit echt het probleem was. Buiten is het nog fris door de wind. We drinken dan ook niet buiten, maar binnen, onze koffie. Tegen half tien maken we ons klaar voor de wandeling. Spreken even met onze burens uit Michigan. De trail die we willen lopen is afgesloten (er is veel boswerk in het park) en dus lopen we anders ook een leuk pad. Gemiddeld genomen dalen we veel (onze camper staat op hoogste punt van het park). Er is een afslag naar een waterval en die nemen we maar na een 200 meter blijkt dat we over een brede snel stromende rivier moeten waar geen brug is maar een boomstam? We keren om en nemen een ander pad om over de camping terug te gaan. Bij één van de plekken met een schuilhuisje gaan we in de zon even wat drinken en eten. We lopen verder en bij een bezette plaats vraagt Ellie aan die mensen of zij in het huisje hebben geslapen (hebben geen camper maar alleen een auto). Ja, op een dik luchtbed. Hij vraagt of wij de Ree hebben gezien want die loopt wel door het park. Maken een praatje over Nederland en een camper huren (wat bij veel Amerikanen onbekend is). Wij krijgen een Chili peper aangeboden (erg hot! Maar zij zijn Mexicanen). Aardige mensen. We nemen het hele pad wat door de camping loopt om terug te komen op ons RV veldje. Het valt niet mee, de weg in het park is hier en daar flink steil. Ruim over half twaalf zijn we terug en Ellie gaat koffie zetten en zet de stoeltjes vóór de camper in de zon. Burens komen ook terug en wij maken weer een praatje we wisselen adressen uit maken foto's en worden uitgenodigd in Michigan langs te komen! Een hug en zij vertrekken.

Wij gaan eerst nog lunchen. Na de lunch rijden we naar het visitorcenter om te internetten, maar dat lukt niet. We rijden naar Santa Fe en bij een drukke speelplaats stoppen we om het volgende State Park uit te zoeken. Alles is vol, komen uit bij het Santa Rosa Lake State Park. Jan stelt adres in op de telefoon om op deze wijze Santa Fe uit te komen. En dat lukt, dan is het nog ca. 2 uur rijden naar Santa Rosa. Het is een vrij saaie weg met weinig om naar te kijken maar wel zeer rustig, we schieten dus lekker op. Maken een stop op rest area om wat te drinken. Voor we de weg naar het park inslaan maken we reservering voor morgenavond in het Manzano Mountain State Park. Tegen half vijf zijn we op plek A 10. Het valt ons erg mee, we hadden veel bootjes verwacht maar de campgrond ligt wat hoger en wij zien het water in de verte. De temperatuur is wel duidelijk anders geworden, in de camper is het 30 gr. Gaan buiten zitten lezen (na het ijsje cq. Yoghurtje). Er komen mensen langs lopen, praatje met deze mensen, zijn veel in Europa geweest ook in Nederland. Na het avond eten maken we een ommetje over het hele terrein. Ellie gaat buiten in donker met camper lamp lezen, Jan maakt verslag, samen afwassen, muziek luisteren en lezen, naar bed.

Dag 21, zondag 7 mei

Santa Rosa Lake State Park

Het is prachtig weer. Wij besluiten om nog een dag hier uit te rusten. Onze plaats is voor vanavond al gereserveerd dus moeten we een andere plaats uitzoeken. Lopen over de camping om een vrije plaats uit te zoeken en besluiten plaats 22 te gaan reserveren en betalen. Nu annuleren we de reservering bij Manzano Mountain State Park en boeken wel meteen een plaats voor morgen.

Het is wel warm maar we gaan wel de Shore Line trail langs het meer wandelen. Shore Line betekent niet over zand wandelen maar wandelen op een hoger gelegen pad met stenen die uitmonden in het meer. Ellie wil even genieten van het uitzicht over het meer en we zoeken een plek waar we op grote platte stenen kunnen zitten. En als we om 12 uur terug zijn verplaatsen we de camper naar de nieuwe plek. Bij deze plek hebben we een stenen overkapping met een stenen tafelbank. Na de lunch gaan we onder en naast de overkapping zitten lezen, kijken naar de omgeving en mensen. Ellie doet een klein wasje en Jan ruimt de

papieren op. Na de avondmaal lopen we rondje over het terrein, het is wel wat stiller geworden. Tot het donker buiten zitten lezen, het is echte een rust dag!

Dag 22, maandag 8 mei

Van Santa Rosa Lake State Park naar Manzano Mountain State Park

Het is een prachtige dag! Tot de lunch opgeruimd, koffie gedronken, wandeling over de camping gemaakt en heerlijk in de zon zitten lezen. Jan ziet uit een hoopje zand/aarde steeds een klein kopje verschijnen, welk diertje dit is blijft voor ons onbekend (maar geen prairiehondje).

We lunchen wat vroeger dan normaal en vertrekken om half één. Elders op de camping gaan we water tappen en dumpen. Net na de Dam stoppen we om in de uitkijktoren over het meer en de omgeving te kijken. In Santa Rosa bij een supermarkt halen we wat boodschappen. We rijden hier een klein stukje over de oorspronkelijke Route 66. Ellie rijdt het eerste stuk over de lange rechte saaie wegen, Jan doet het tweede deel. Onderweg even een stop voor drinken en een plas. Omdat we zien dat onze benzinetank toch aardig begint te slinken kijken we waar we kunnen tanken en dat is in Mountainair. We tanken en gaan verder, maar na een tijdje valt het op dat we kennelijk niet goed gaan. Onze navigatie gepakt, we hadden in Mountainair af moeten slaan, dus rijden we weer terug. En dan nog wat mijlen rijden over weg 55 en weer wat mijlen voor we bij de ingang van het Manzano Mountain State Park zijn. En dan is er een gravelweg met een aardige stijging het park in. Rustig rijden we de camping op en zoeken site 11. Op zich een mooie open plek, het is inmiddels kwart voor vijf. De zon schijnt nog lekker, stoeltjes uit en we nemen ijs en yoghurt. Daarna thee en na het eten lopen we over de camping. Er zijn wel aanwijzingen dat er beren actief zijn. In de avond bespreken we de dag van morgen, afwassen en het bed opnieuw opmaken.

Dag 23, dinsdag 9 mei

Van Manzano Mountain State Park naar Little Creek RV Park in Alto

Als half zeven de wekker afloopt is de zon al op. Ontbijten en douchen in de camper. Als Jan heeft gedoucht is de grond toch weer nat (lekkage van de afvoer). Drinken in de zon onze koffie. Willen wandelen en besluiten om te beginnen met de Out-trail. De trail loopt door het vrij open bos. Er ligt erg veel dood hout en dat maakt het wel saai. Als we het natuurpad passeren staat er een bank, we drinken wat en besluiten via het natuurpad terug te lopen naar de campground. Wel ruim drie kwartier gelopen, helaas geen mooie uitzichten gehad. Nog even lekker in de zon koffie drinken en wat lezen alvorens we om 11 uur vertrekken. We hebben op het mededelingenbord van de campground gelezen over een ruïne uit de Spaanse tijd en aangezien wij toch die kant op gaan we dit bekijken.

Er staat maar een enkele auto op de parkeerplaats bij dit Salinas Pueblo Missions Nationale Monument. Op het terrein ligt een mooi wandelpad met hier en daar verklaringen maar alle aandacht gaat naar de ruïne zelf. Het is imposant om te zien wat er in 1622 tot 1635 (dus 500 jaar geleden) hier is gebouwd!

Alleen onze foto's kunnen laten zien wat hier staat!

Het is inmiddels twaalf uur en we gaan hier, op de parkeerplaats, meteen onze lunch gebruiken. Ellie neemt weer het eerste deel van het traject voor haar rekening. De smalle weg 55 die wij nu zuidwaarts nemen naar Carrizozo is wat aardiger te rijden, meer heuvelachtig meer groener, soms bochten van negentig graden. Maar ook ongelofelijk stil! We rijden zo'n 60 mijl en als we 20 tegenliggers hebben gehad is het veel. Wel moeten we op een gegeven ogenblik stoppen waar weg werkzaamheden zijn. Dat duurt toch wel gauw 10 min. (en dan is er één auto achter ons komen staan). We moeten de volgauto volgen langs de werkzaamheden (herstel van asfalt en vooral veel nieuw grint op de weg).

In Carrizozo gaan we tanken en zetten de camper aan de kant om te overleggen welke camping we zullen nemen. Besluiten naar Alto te rijden voor de Little Creek RV Park welke wij meteen reserveren en betalen. Het is nog wel een klein uurtje rijden en nemen geen risico en rijden de hele weg 220. Dat is een mooie slingerweg door een stille omgeving. Bij onze aankomst liggen de papieren al klaar, we worden weg gebracht naar het vrij nieuwe gedeelte van de camping. Sluiten alles aan en nemen een ijsje en yoghurt, lezen wat in de zon. Na het avondeten zitten we weer in de zon en als de zon onder gaat maken we een wandeling over de camping waarbij we zien dat de Deers en de wilde paarden ook over de camping lopen.

Dag 24, woensdag 10 mei

Van Alto naar Bottomless Lake State Park (nabij Roswell)

Wederom een prachtige dag, na de ochtend zaken gaan we onze kleding wassen in de laundry. In twee trommels wit en bont apart. Wij kunnen buiten zitten wachten (El in de zon) en kunnen hier ook WiFi gebruiken. Ellie belt video naar Manon en Remco. Als de was klaar is gaat alles bij elkaar in de droger en drinken we een sterk bekertje koffie die Ellie heeft gemaakt in de recreatie ruimte. Terug bij de camper gaan we opruimen en vertrekken. We rijden door Alto (zien het theater van vorig jaar) en Ruidoso, wat een erg lang gerekt dorp is en veel op de wintersport is gericht. Er is veel te zien en op te letten. Een paar keer staan we voor de keuze links of rechts af. Wij willen naar het Oliver Lee State Park en moeten daarvoor weg 70 op gaan. Na een kwartiertje door de drukke straten te hebben gereden zien we eindelijk de weg 70, die moeten we hebben. Een mooie weg om te rijden in een mooie omgeving, maar we zien geen borden met Alamogordo en stoppen aan de kant bij een inrit naar een dorp. Blijkt dat we de verkeerde kant op gaan! We hebben inmiddels al aardig wat gereden en besluiten nu door te rijden naar een ander State Park namelijk Bottomless Lake State Park. Onderweg is er veel wind en in Roswell moeten we weer even de navigatie gebruiken. Maar we komen in het park. Rijden in eerste instantie de camping op die vooral geschikt is voor tenten ed. Maar er is nog een tweede deel en hier staan al vele campers. Maar de plekken moeten weer elektronisch gereserveerd worden. Jan kijkt welke er nog vrij zijn en wij kiezen plek 22. Mooie plek tegen de Bluff aan en met uitzicht op het meer. Het is dertig graden! We besluiten, nu we nog genoeg dagen hebben om op tijd in Phoenix te zijn, nu maar meteen voor 2 nachten te boeken en te betalen! Even bijkomen, wat lezen onder de overkapping en later in de middag naar het strandje. Ellie wil in het water. En gaat dit ook doen!

Er staat bij het meertje (het Lea Lake) een groot stenen paviljoen met vele stenen tafels en banken. Het is er best druk met families. Er zijn kinderen en volwassenen in het water. Het strandje bestaat vooral uit kleine kiezelsteentjes. Met enige moeite (door de kiezelstjes) gaat Ellie het water in. Jan blijft liever kijken. Na het avond eten lopen we weer over de camping naar het Day Use terrein en nemen foto's van de grote wolken formaties (in Colorado is er veel regen en onweer) maar bij ons blijft het droog!

Dag 25, donderdag 11 mei

Blijven in Bottomless Lake State Park

De nacht is warm begonnen en 's morgens om zes uur is het toch wel fris in de camper. Doen de gewone ochtend zaken (douchen in het toilet/douche gebouw). Tegen halftien gaan we wandelen naar het andere deel van het park. Deze Bluff Trail loopt langs de bluff (de steile verhoging) en door de desert. Het is nog niet erg heet maar de zon schijnt wel behoorlijk. Het is heen en weer 3 km. Onderweg wat gedronken en gegeten. We nemen foto's van de bluff en planten. Het is een leuke wandeling! Na een rust periode gaan we lunchen in de camper. In de middag de route voor de laatste dagen uitgezocht en gereserveerd (behalve voor morgen). Rest van de middag, het wordt steeds warmer, buiten zitten lezen en kijken. Na het avondeten zitten we aan het strandje op onze stoeltjes naar de ondergaande zon te kijken.

Dag 26, vrijdag 12 mei

Van Bottomless Lake State Park naar het Oliver Lee State Park

Prachtig weer, na het ontbijt en douchen in het toilet/douche gebouw lopen we naar de Wetland Trail. Voor een groot deel loopt de trail over een boardwalk. Het wetland is nu behoorlijk droog. Het is ook behoorlijk warm en er is dus weinig leven te zien. Na de koffie vertrekken we en rijden nog wel eerst even naar de parking bovenop de bluff om over het Lea Lake te kunnen kijken. Via binnen wegen komen we in Artesia en hier is een Walmart die wij helaas niet vinden. We slaan de weg in naar het westen naar Alamogordo. Het eerste deel is vrij vlak maar niet saai. Op een smalle plek stoppen we om wat te eten (lunch). Het volgende deel van deze weg leidt door mooie heuvels en bergen.

Als we even stoppen om te wisselen loopt Jan naar een tankstation om naar benzine prijs en soorten te kijken (zij hebben hier alleen 86 en dat is te laag). Maar ziet ook een bakkerij en grogery en souvenirs. We kijken en kopen drinken en wat lekkers als een chocolade fudge gebakje.

De weg door Cloudcroft en de afdaling naar Alamogordo zeer mooi. De afdaling is zeer lang (12 mijl) en er mogen geen grote vrachtwagens op rijden. In Alamogordo gaan we alsnog naar de Walmart. Slaan (denkelijk) voor de laatste keer nog wat inkopen in. Vervolgens rijden we door naar het Oliver Lee Park hetgeen op de voet van de bergen ligt. Dit park hebben wij niet kunnen reserveren en dus zoeken we of we

nog ergens kunnen staan. Er zijn nog enkele plekken zonder Elektra beschikbaar en wij nemen plek 12. Betalen via de reservering lijn (wat dan wel kan). Later komt wel nog de Host langs om te controleren. Wij zetten de camper zo neer dat we in de schaduw naar de bergen kijken en eten een ijsje. Het is nog steeds rond de dertig graden. In de camper staan alle ramen open (met hor) om de warmte kwijt te raken. Na het avondeten (wat later dan gewoonlijk) maken we een rondje over het terrein en inmiddels is de zon ondergegaan en wordt het donkerder. Ellie draagt haar muggenhoed en krijgt van een mevrouw een zeer positieve reactie! Omdat we lopen te kijken en niet opletten lopen we van het terrein af! In het donker door de bosjes lopen naar onze camper lijkt ons niet goed en dus lopen we netjes over de weg terug (maar wel met een aardige beklimming). Vanuit onze camper hebben we wel een mooi uitzicht naar het wat lager liggende land en in de verte zien we de lichten van Alamogordo. Net na tien gaan we naar bed.

Dag 27, zaterdag 13 mei

Van Oliver Lee State Park naar Rockhound State Park

Vanmorgen vroeg schudt de camper door de wind en als we kwart voor zeven opstaan is het bewolkt. Na de ochtend zaken lopen we een rondje over de camping en gooien meteen ons afval weg. Na de koffie gaan we op weg. Vlak voor Alamogordo gaan we tanken en de ramen even schoonmaken. We slaan af naar weg 70 en richting National Park White Sands. Na een half uurtje zijn we bij het visitorcenter van White Sands, het is er druk met parkeren en hier schijnt de zon weer volop! Het is zaterdag, we denken dat er veel Amerikanen Moederdag vieren. We gaan niet het park in en stoppen alleen voor de koffie en even naar al die witte bergen te kijken. Dan de lange kaarsrechte weg 70 weer op, dit blijft voor ons verbazen om zo maar 60 km recht door te kunnen! Dan een stuk door een berglandschap en vervolgens de afdaling naar Las Cruces. Je ziet van boven af één lange rechte weg dwars door de bebouwing liggen!

In Las Cruces gebruiken we de navigatie om bij de Messilia Valley Mall te komen. De Mall ligt wat in de diepte en dat is voor onze camper best wat steil. Als we hebben geparkeerd eten we eerst een broodje en kijken hoe de Amerikanen soms over het enorme parkeerterrein heen scheuren. De Messilia Valley Mall is een typische Amerikaanse Mall. Grote winkels, met in midden kleinere shops, centraal in het centrum het eet en drink centrum (vele soorten eetgelegenheden met tafeltjes en stoeltjes voor iedereen) en hier is het altijd het drukst! Wij zijn gekomen om naar Skechers schoenen te kijken, er zijn verschillende schoenen winkels maar we vinden de modellen niet mooi. Na een uurtje stappen we op. En weer met navigatie aan rijden wij Las Cruces uit richting het westen. Het is nog een flink stuk rijden over de Interstate 10 en het is wat onduidelijk waar we af moeten slaan. Al met al komen we om ca. 3 uur aan bij het Rockhound State Park. Worden keurig naar onze site gebracht door de host. En omdat Ellie reed en dus camper achteruit op de site moest zetten kreeg zij van de Host een compliment! Het is een enorme plek waar wel 3 campers op passen. Installeren ons, nemen een ijsje en genieten van de omgeving. Veel grote cactusplanten. Lezen wat en kijken hoe anderen binnenkomen. Na het eten lopen we een grote ronde over het terrein en zien waar de trail door de omliggende bergen begint en eindigt. Dat is voor ons best te lopen. De lucht is steeds meer aan het veranderen, donkere wolken. We zien lichtflitsen achter de bergen. Tegen half negen is het echt donker en zijn er bijna constant bliksemstralen, rollende donders en regen. En dat duurt tot na middernacht en de regen nog langer. In het begin veel naar buiten zitten kijken en omdat wij zeer ver (naar Deming) kunnen kijken zien we dat het daar het onweer is. Het meest vervelende is (en ook 's nachts) de wind en dan de windrukken. De camper schommelt dan heen en weer. En het onweer dat blijft klinken als rollende stenen, ook door de weerkaatsing van de bergen naast ons.

Dag 28, zondag 14 mei (Moederdag)

Van Rockhound State Park naar Roper Lake State Park in Arizona

Ellie heeft van Remco en Manon een Mom berichtje ontvangen.

Het begint weer zonnig te worden, de wolken trekken helemaal weg. Na het ochtend ritueel gaan we om half tien de Thunder Egg Trail wandelen die boven langs om de camping loopt. Het is een leuke en mooie trail. We gaan hoger dan we verwacht hadden. De uitzichten zijn zeer weids. Er staan erg veel mooie cactussen. Maken foto's en staan stil om wat te drinken. Er is bank waar we even op gaan zitten om te genieten. Wat verder vraagt Ellie aan een man die er toevallig aan komt om een foto van ons te nemen. De man komt uit Wyoming en is fotograaf!

Wat verder wijst Jan naar grote rode mieren die op het pad lopen. Opeens een flinke steek, Jan wordt gebeten door een rode mier die op zijn sokje zit. En meteen voelt hij veel pijn, als we bijna bij de camper

zijn doet Ellie er Itch op. Bijna de hele dag heeft hij last gehouden van dikke enkel en een zeurderig gevoel.

Nog een kopje koffie en we gaan dumpen en op pad naar de Spring Valley welk ook bij het park hoort. Echter de weg hierna toe gaat met 17% omhoog! Jan vind het risico wel groot om hier met onze grote camper omhoog te gaan (en omlaag te gaan) en dus gaan we draaien en rijden richting Arizona. De eerste twee stukken gaat Ellie rijden om Jan met zijn dikke enkel wat te sparen. Een stop op de Interstate 10 voor de lunch en later net over de grens van Arizona nog een stop om wat te drinken. In de loop van de dag neemt de dikte van de enkel af en kan Jan het laatste stuk weer rijden. Nu is de klok weer een uur terug gegaan (9 uur verschil met NL). Zodat we even over drieën in het Roper Lake State Park zijn. We staan nu op een ander deel van park als de vorige keer.

Het is er behoorlijk warm. Achter ons ligt de Day Use waar vandaag veel gezinnen zijn (Moederdag!) en je hoort de kinderen lekker bij het water spelen.

Rondom ons dreigt ook hier onweer, omdat het vroeg donker wordt eten we ook wat vroeger. Lopen na het eten een rondje over de camping en het Day Use terrein. Kijken naar een grote bui in de verte. Maken onze wandelschoenen schoon. Met andere woorden wij bereiden ons al wat voor om in te kunnen pakken.

Dag 29, maandag 15 mei

Van Roper Lake State Park naar Mesa/Apache Junction KOA Journy in Phoenix

Zijn zeer vroeg wakker, hadden de wekker een half uur eerder gezet, 6 uur, maar de zon komt hier al om half zes! Dat zal straks in Phoenix wel beter gaan, dan zijn we zo'n 300 km westelijker.

In verband met zon en de schaduw gaan we de camper omdraaien zodat de deur in schaduw ligt.

Voor half negen zitten we aan de koffie en is het inpakken begonnen. De koffers liggen netje open in de achterbak zodat Ellie stuk voor stuk in kan sorteren. De kasten worden deels leeg gehaald en netje opgevouwen. Maar we nemen ook tijd voor een zonnetje en koffie. Om 11 uur stoppen we met inpakken en gaan in de zon zitten, Ellie, en lezen dat doet Jan ook.

Wat later gaat Jan de tafel dekken en alles klaar zetten voor de lunch. Na de lunch, opruimen om te kunnen rijden. Als eerste rijden we in Safford naar het postkantoor voor de kaart voor Timo en Jan kan meteen alle kleine muntjes inruilen. Wat verder gaan we tanken, hopelijk voor de laatste keer (maar dat weten we pas in Phoenix, want wij moeten de tank voor 5/8 vol inleveren).

Goed half twee hebben we alles gedaan en rijden naar Phoenix. Het is grotendeels een mooie tweebaans weg. Rondom ons zijn toch steeds vrij hoge bergen te zien. En ook de weg kent vele heuvels en dalen. We stoppen voor een jus Orange en in Globe eet Jan een ijsje en Ellie neemt een yoghurtje. Het mooiste deel komt hier na! Door een vrij woest landschap afdalen naar de vlakte, het blijft mooi om te zien.

Vrij vlot bereiken we Apache Junction waar we afslaan naar de KOA camping. Zijn hier om half vier.

Aanmelden en we worden naar een mooie site gebracht (er zijn renovaties daarom waren er nog weinig plaatsen beschikbaar).

Als het elektra is aangesloten en de airco aanstaat (het bijna 40 graden) drinken we eerst een lekker frisje met wat knabbels. Dan gaat met name Ellie de verdere kleding inpakken. En natuurlijk gaan we opruimen en de kleine koffers klaarmaken.

We eten de laatste etenswaren. Wat we over hebben brengen we naar onze burens die Nederlands zijn, een jong gezin meteen klein meisje. Later geven we nog wat adviezen.

Omstreeks 20 uur gaan we toch wel even naar de Pool. Het water is wel fris en wij zijn behoorlijk warm!. We gaan allebei toch wel het water in en koelen wel lekker af. Praten nog wat met onze burens en gaan op tijd naar bed.

Dag 30, dinsdag 16 mei

Van Mesa/Apache Junction via Cruise America naar Hotel Green Tree Phoenix Sky Harbor Airport

Zes uur staan we op, het is al behoorlijk warm want de zon schijnt al! Wassen en aankleden en ontbijten. De koffers verder vullen en dicht proberen te krijgen (maar het past er toch wel weer in!). Nog wat schoonmaak spullen naar de burens gebracht.

Al met al zijn we met 2 x koffie drinken om 9 uur klaar. Dan camper met water vullen en dumpen.

Helaas heeft KOA geen propeen (leiding stuk getrokken) zodat we elders moeten gaan tanken. Bij het aangegeven benzine station is ook de propeen leiding gestoord en gaan we een afrit verder. Hier is gelukkig wel Propeen! Zodat de tank vol gemaakt kan worden. En nu op naar Cruise America. Het zijn nog

behoorlijk wat mijlen naar de afrit. Maar we zijn ruim vóór elf uur bij Cruise America. Halen onze spullen uit de camper en iemand van Cruise America komt voor de opname. Vertellen over de gebreken waar wij last van hebben gehad (zodat de CA dit kan maken). Als dank krijgen we ongeveer een dag terug. Wij hebben 3369 mijl (5421 km) met de camper gereden. Er wordt voor ons een taxi besteld. Na 20 min. rijdt de taxi voor en de chauffeur gebruikt google maps voor de route. Omstreeks half twaalf zijn we in ons hotel. We moeten een half uurtje wachten op onze kamer, maar de hal is tenminste wel koel!

Er is een water storing in het hotel zodat, als wij de kamer krijgen, het water nog niet werkt (na een uurtje wel). Wij moeten wel even bijkomen van alle inspanningen en warmte! We eten wat mee gebrachte krentenbrood en zetten thee. Lopen later naar een paar dichtbij zijnde eet gelegenheden en weten waar we straks gaan eten. Bij het tankstation kopen we nog wat te snoepen en koel blikjes drinken. Gaan bij de pool zitten en gaan later naar de kamer. Gaan even lekker douchen voor we gaan eten bij Panda, een Chinees restaurant. Later op de kamer wat TV kijken en lezen.

Dag 31, woensdag 17 mei en donderdag 18 mei (Hemelvaartsdag)

Van Phoenix via Houston naar Schiphol, Amsterdam

Staan om 5 uur op, douchen en aankleden en de alles definitief inpakken. Om zes uur gaan we met onze koffers naar beneden om te ontbijten. Om half zeven staat de hotelshuttle (een taxi) voor die ons en nog een meneer naar het vliegveld gaat brengen. Op het vliegveld wordt meneer het eerst afgeleverd en wij moeten naar een andere terminal hier brengt de chauffeur ons bij de VIP services voor het innemen van de koffers en vraagt ons te helpen. De koffers worden meteen afgehandeld en we staan 3 minuten later in de hal om door de security te gaan. Hier moeten we wel van alles afdoen. Wij mochten wel onze schoenen aanhouden omdat we ouder dan 75 zijn!

Met andere woorden we zijn ruim op tijd en lopen naar de gate en nemen daar in de buurt koffie en gaan op fijne stoelen zitten met het uitzicht op het vliegveld. Het inchecken gaat vlot en we vertrekken op tijd naar Houston. Hebben een normale vlucht van 3 uur. Op Houston blijven we binnen de security zone ondanks dat we met een treintje naar een ander gebouw moeten gaan. Hier kijken we eerst van waar onze vlucht vertrekt en lopen dan terug naar een restaurant Ruby. Hier gaan we op het “terras” zitten (maar wel binnen!) en bestellen een salade met French fries. Dit smaakt ons prima. Op zich verloopt het inchecken weer rustig en goed. Vertrekken op tijd. Op deze terugvlucht verloopt zoals alle andere vluchten (wel met veel hobbels op de weg). We proberen wel wat langer te slapen. In de buurt van Nederland maken we wat omwegen omdat we te vroeg zijn. En als we zijn geland moeten we nog een flinke tijd op de baan blijven staan omdat de gate nog niet beschikbaar is (het vliegtuig is bijna een uur eerder dan gepland). Eenmaal aan de gate loopt het vliegtuig leeg en wij zijn één van de laatsten. Op ons gemak naar de douane en door naar de bagage banden. Onze koffers komen vrij snel tevoorschijn en dus lopen we naar “buiten”. Zoeken even naar onze kinderen die ons niet hadden opgemerkt bij de bagagebanden omdat zij dachten dat wij onze rode vesten aan hadden. Manon, Remco en Alette brengen ons naar huis.

Einde van onze vakantie waarin:

Wij in 22 State Park hebben gestaan

In St. Louis in de Gateway Arch zijn geweest

Met de boot over de Mississippi hebben gevaren

Vele trails hebben gelopen

Leuke mensen uit Texas, Michigan en vele andere hebben ontmoet en gesproken

Wij hebben genoten!